

Engedelmesség törvénynek és Szentléleknek

A mi segítségünk az Úr nevében van, aki Atya, Fiú szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök és igaz Isten. Ámen.

Fennálló ének: 329. dicséret 2. verse (Nem éltem még e föld színén)

KERESZTELÉSI SZERTARTÁS

Derekas ének: 369. dicséret (Jövel, Szentlélek Úr Isten, lelkünknek vigassága)

Lekció: Acta 8,26-40

²⁶Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen. ²⁷Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, ²⁸visszatérőben hintóján ülve Ézsaiás prófétát olvasta. ²⁹Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz! ³⁰Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: Érted is, amit olvasol? ³¹Erre az így válaszolt: Hogyan érhetném, ha valaki meg nem magyarázza? És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé. ³²Az Írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: „Amint a juhok levágni viszik, és amint a bárány néma a nyírója előtt, úgy nem nyitja meg a száját. ³³Megaláztatásában elvételét róla az ítélet, nemzetségét ki sorolhatná fel? Mert élete felvitetik a földről.” ³⁴A főember megkérdezte Fülöptől: Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy valaki másról? ³⁵Fülöp beszélni kezdett, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki Jézust. ³⁶Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt a főember: Íme, itt a víz! Mi akadályozza annak, hogy megkeresztelkedjem? ³⁷Ezt mondta neki Fülöp: Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. Ő pedig így válaszolt: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. ³⁸Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és a főember, és megkeresztelte őt. ³⁹Amikor kijöttek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többé a főember, de örvendezve haladt tovább az útján. ⁴⁰Fülöp pedig Azótoszba került, és végigjárva valamennyi várost, hirdette az evangéliumot, míg Cézareába nem ért.

Imádság: Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy újból ünnepbe öltöztetted bennünket, hogy ezáltal ismét emlékeztess bennünket arra, hogy mi mindannyian szeretett gyermekeid vagyunk, akiket nem hagysz magukra. Hanem cselekszel értünk, nagy terveket szősz értünk, hogy életünk legyen itt és majd az örökkévalóságban is.

Urunk, megköszönjük, hogy oly sok ígéreted közül, amelyeket tiédnek adtál a Szentírás korában és azután is, te mindig megtartottad. Köszönjük, hogy Krisztus ígérete is beteljesedett, és eljött a te Lelked ebbe a világba, hogy egykor a tanítványok és most a mi szívünk árvaságát kioltsa. Köszönjük, hogy Szentleked egykor is és ma is az emberi szívekbe hatolt és hatol, hogy új lelket, megújult életet hívjon elő. Köszönjük, hogy Ő ma is, most is bátorít, vigasztal és vezet minket. – És bocsásd meg, amikor éppen Neki, a te Lelkednek álltunk olyan sokszor ellent, amikor Ő jócselekedetekre, szolgálatra, vagy éppen önmagunk ellen vívandó küzdelmekre indított bennünket.

Urunk, kérünk, áraszd ki ránk Szentlekedet, hogy megérthessük, és élővé váljunk számunkra Igéd üzenete. Kérünk, nyissa meg a szemünket, hogy lássuk magunkat olyanoknak, amilyenek vagyunk, és lássunk téged is annak, aki vagy.

Könyörülj rajtunk, és szabadíts meg félelmeinktől, bizonytalanságainkból, erőtlenségünkben. Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket! Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 372. dicséret 1. verse (Könyörögjünk az Istennek Szentlelkének)

Textus: Acta 8,36-37

³⁶Amint tovább haladtak az úton, valami vízhez értek, és így szólt a főember: Íme, itt a víz! Mi akadálya annak, hogy megkeresztelkedjem? ³⁷Ezt mondta neki Fülöp: Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. Ő pedig így válaszolt: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.

Kedves Testvérek, ünneplő Gyülekezet!

Pünkösdben, és most itt, e két kisgyermek megkeresztelése után, mi is lehetne aktuálisabb igehirdetésünk alapigéjéül, mint egy keresztelési történet? Figyeljünk, hát erre a nekünk szóló Igére ma, és engedjük, hogy gondolkodásunkat, hitünket általa Isten újra formálhassa.

Egy háromszereplős történetet hallottunk. Nézzük is rögtön, kik ők, és mit kíván Isten általuk nekünk tanítani!

1. Adott a történetben tehát egy engedelmes ember: az etióp főember, aki bár idegen népből és idegen kultúrából származik, hisz Izráel Istenében. Láthatólag vannak hiányosságai, vannak dolgok, amiket nem ért. Mégis engedelmeskedik a törvénynek, és évente egyszer felutazik Jeruzsálembe, hogy ott részt vegyen a három főünnep közül az egyiken, és áldozatot mutasson be.

Isten adta ezt a törvényt, ezért az szent és megkérdőjelezhetetlen. Így éli meg a kincstárnok a mózesi törvényt. De feltehetjük a kérdést: valóban a kincstárnok „éli meg” így meg a törvényt, ez történik itt? Vagy inkább az, hogy a törvény lesz életté a számára?

Testvérek, ez nem csak játék a szavakkal! Korunk megtelt a szubjektivitás felmagasztosított eszményével, azzal, hogy mindig aszerint tekintünk valamit jónak, hasznosnak, hogy mi, hogyan és mennyire jó, kellemes vagy érthető nekem. És mi azt gondoljuk, ettől szabad az életünk, és így lesz jó az életünk, hogy mindent – és ezt most itt nagyon kihangsúlyoznám, hogy „mindent” – magunkhoz igazítunk. Természetesen ez a szempont is fontos, de ugyanígy vagy még inkább az engedelmisség! Engedni Isten törvényének, rendjének, akaratának, ami eszköze Istennek: ajándékai kibontakoztatására.

Egy haiku verset hadd hozzak ide, ami ezt az életet, de a szabadságot is jól megmutatja, valójában hogyan is születik: „Életté érik / a kötelesség. Összel / a vadlúd felszáll.” – Csak tömören, és röviden kibontva, amiről ez a három sor szól: a vadlúd felszáll ősszel, mert ezt a törvényt kapta Istentől, ezt az útmutatást az élethez. Ez egy kényszer. Felszáll tehát a lúd, és így menti meg az életét, de ez lesz a szabadsága is, hogy még újra majd felszállhat, hogy lesznek még utódai, hogy élhet. – Úgy látszik, az állatvilágban az Isten parancsainak való engedelmisség nem ültet a „vesztesek, a lúzerek padjába”. Miért lenne ez velünk másképpen?

Itt van tehát egy etióp kincstárnok, egy magas rangú ember, egy pénzügyminiszter, aki nem mondja: „én magamban is tudok imádkozni, nem kell ahhoz templom, hogy higgyek, meg messze is van Jeruzsálem”. Nem. Ehelyett magára veszi a kötelességet, és elindul, érti, vagy nem érti, miért is fontos ez.

De ez a kötelesség életté lesz a számára. Mert miközben ő az Isten törvényét, Igéjét szentül tiszteli, és tetteivel, Isten iránt való engedelmisséggel keresi a megértést, az Isten akaratát a saját életében – tehát miközben cselekszik –, a mennyei Atya titkon figyel. Figyel, és már készíti az alkalmat, azt az egy megszentelt pillanatot, amikor ez az ember többet láthat és érthet meg, mint valaha (és lehet: hogy nem a templomban, de ez nem kisebbíti a templom értékét!), és ez üdvösséggé, örök életté lesz számára.

Első üzenetként ezt az engedelmisséget vigyük magunkkal, és gondolkodjunk el azon, hogy mi hogy vagyunk ezzel és hol tartunk ebben!

2. Történetünk élénk hoz egy másik embert is: a diakónus Fülöpöt. Egy néptelen útra kell mennie. – Micsoda örült gondolat! Nincs is ott senki! Kinek megy oda prédikálni? – Bizonyosan csak félre értette Isten szavát a szívében... István zsúfolt zsinagógákba járt. Igen-igen, ilyen tömegekben kellene gondolkodni, így folytatni, amit a diakónustárs István vértanúsággal megpecsételt! – De néptelen útra menni?

Nem gondolhatjuk, hogy Fülöp szakértője lett volna annak, miért is kell neki a gázai útra menni, de ahogyan az etióp kincstárnok engedelmeskedik a törvénynek, ő ugyanúgy enged a Léleknek. Fülöp olyan ember, aki teret ad az Isten Lelkének, hogy meglepje őt. Nyitott rá, hogy Isten használja őt.

Második üzenetünk egy kérdés: te mennyire vagy nyitott az Isten Lelkére, a krisztusi lelkületre? Mennyire vagy kész arra, hogy megtedd azt, amire a Szentlélek indít? Olyan szépen írja Lukács a 29. versben: „Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz!” – Olyan sokszor hív bennünket a Lélek, hogy odalépünk másokhoz: vigasztalni, békíteni, megtenni a másiknak valamit, bocsánatot kérni és megbocsátani, adni a magunkéból, és nem percre-fillérre felszámolni mindent... Mennyire vagyunk mi készek így tenni? Kibontakozhat-e rajtunk keresztül valami egészen más, valami egészen új, mint ami van? – Vagy mert elütjük szívünkben Isten Lelkének szavát, minden marad a régiben? Hol vagyunk mi ebben?

3. Történetünk főszereplője az Isten Lelke maga. Azt hallottuk, nem lát a jövőbe Fülöp, nem tud a kincstárnokról, de azt tudja: Jézus nem csak tömegeknek hirdette az Igét. Gyakran elment ő olyan helyekre, amelyek miatt talán még a tanítványok is megbotránkozva néztek Mesterükre. De Jézus mindig talált ott valakit: egy samáriai asszonyt, egy gadarai férfit. Neki ők is fontosak voltak. Most pedig a Szentlélek, aki egy a Fiúval, 3000 embert kész volt megindítani Krisztusért a bűnbánatra, most el akar menni ezért az etióp kincstárnokért!

Isten Lelke lehetőséget, teret, időt teremt a találkozásra. És e két eltérő módon engedelmes ember kincsre lel: Krisztusra, ismét Krisztusra. A Megváltóra, a Közbenjáróra, az Üdvözítőre. Lesz e találkozásból (ismét) megértés, és boldog, megerősített továbbmenetel.

A kincstárnok megkeresztelkedik, és boldogan vallhatja: én most már Krisztusé vagyok! – Mi mindannyian Krisztusé vagyunk! – És ebben a hitvallásban, látásban a távollévők közelvalókká lesznek, békülhetnek ellentétek, csillapodhatnak fájdalmak!

Harmadik üzenetünk ez legyen: a Szentlélek, aki sokakért megmozdult, a tömegben észrevett, lát téged is. Észrevette sóhajod, vágyódásod, szomjúságod Isten iránt, az igaz élet iránt. Kész érted jönni, megmozdulni és megmozdítani. De látja nemzetünket is, és ezt az egész világot. Nem kerüli el semmi sem a figyelmét!

Kedves Testvérek!

Ez a hármas üzenet maradjon velünk. Ezekből merítve erősítsük egymást Krisztus útján, ezekből merítve vállaljuk magunkra az örök pünkösdi szolgálatot: Krisztusról vallást tenni népek és emberek előtt. Erre van hivatásunk, ebben áldjon meg minket Isten! Ámen.

Imádság: *Mennyei atyánk, megköszönjük a te Lelkedet, hogy jön újból és újból hozzánk, hogy bennünket nyitogasson, ébresszen egy másfajta látásra, életre, mint amit magunktól eskábálnánk. Köszönjük, hogy neked mindenki fontos, és hogy senkit sem hagysz szemed elől elveszni. Kérünk, Atyánk, hadd legyünk engedelmes gyermekeiddé, akik bátran vállalják törvényedet és leked indítását ebben a világban. Szeretnénk, Urunk, eszközeiddé lenni, akiken keresztül az igazság, a békeesség, a jóság erősebbé lehet ebben a világban, mint a hamisság, a gyűlölség vagy a gáncsoskodás.*

Atyánk, Lelkedért könyörgünk. Legyen nekünk ezekben a mostani időkben megerősítésül, vigasztalásul, gyógyítóul.

A te Lelked gyógyítsa személyes, nemzeti és világot átjáró fájdalmainkat, reményvesztettségünket!

Urunk így kérünk ma vezetésedért, gondviselésedért! Ámen.

Miatyánk

Adakozás

Áldás

Záró ének: 196. dicséret (Mondjatok dicséretet)